[திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [26th March 1969

1952-ல் நான் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டு இந்தச் சபைக்கு வந்தேன். அப்போது இந்தச் சபையில் ரொம்பப் பெரிய தலைவர்கள் எல்லாம் இருந்தார்கள். அவர்கள் மத்தியிலே நான் இருந்து கொண்டு இருந்தேன். என்னை விட எத்தனையோ மடங்கு பெரியவர்கள், பல தொழில் நிபுணர்கள், மற்றவர்கள் இந்தச் சபையில் என்னுடைய சாதாரண உழைப்பை மதித்து உப தலைவராக என்னைத் தேர்ந்து எடுத்து இருக்கிறார்கள். என்னைத் தேர்ந்து எடுத்ததற்காக அவர்களுக்கெல்லாம் என்னுடைய வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதே போல இந்த அரசாங்கம் உழைப்புக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறது. அரசு இப்படி எனக்கு மதிப்புக் கொடுப்பது ஆசிரியர்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறது ஆகும் என்ற எண்ணம் இவ்வளவு தூரம் பரவி என்னை கௌரவித்து இருப்பதற்கு, நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அத்துடன் சபைக்கு மீண்டும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு அமருகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : We will now take up the next item on the agenda.

IV. DISCUSSION ON THE FINAL SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1968-69.

4-20 p.m. * THIRU A. R. DAMODARAN : Mr. Chairman, Sir, I rise to offer my remarks on the Final Supplementary Statement of Expenditure that has been placed before the House. I note, Sir, that under Grant XX, the Government have decided to undertake feasibility studies for facilitating the full utilization of raw materials that become available from the Manali Oil Refinery Project and the Neyveli Lignite Project. I am grateful to the Hon. the Finance Minister for having undertaken the study because as I have already stated when we were discussing the Budget, I believe there is great scope for the installation and starting of petro-chemical industries in the Manali Oil Refinery area. We face very stiff competition not only from the Koyali refinery area in Gujarat but also from the Baroni Oil Refinery area. It has always been accepted that when there is an oil refinery located near a port town, not only should we have projects for the manufacture of fertilizers but there are a host of medium scale industries which could be started in and around the oil refinery provided proper steps are taken to see that the basic industries are started.

Sir, I must also in this connection mention that these feasibility studies should be awarded with particular care to Engineer who are well trained and well experienced in our own State. Although I do not wish to cast any reflection on the firm of Engineers who have been entrusted with the task of conducting certain feasibility studies—I think the work has been entrusted to private Engineers of India Ltd.—I may, however, inform the Government of Madras that this very same firm has been asked to give feasibility studies in Koyali and therefore their recommendations have to be watched with particular care by the representatives of the Madras Government. I hope they will also consult local engineers who may have experience and knowledge of petro-chemical industries so that the recommendations of the other expert bodies may not give a decided slant which may make it difficult for the Madras Government to press its claims with the Government of India.

26th March 1969] [Thiru A. R. Damodaran]

Sir, I would also like to refer in this connection to one disturbing feature which has arisen during the recent past and that is the statements that have been made by responsible members of the general public as well as I believe by one or two of the responsible members on the Treasury Benches that the Government of Madrs propose to purchase intermediate products, finished goods and such other materials as far as possible from local firms which manufacture them. Sir, I realise this is a very delicate matter. But I feel that it is not in the interests of industrial development in Madrs State itself to insist that all purchases by the Madras Government should be restricted to firms that are manufacturing the goods in Madras State. I am afaraid that if this is accepted as a matter of policy it will give an encouragement to other Governments in othe parts of India to state that industries which are manufacturing articles in their respective State should be given preference. In view of the fact that West Bengal, Maharashtra, and Gujarat have a very wide range of industries this may hurt our industries to a greater extent than they would gain by the Madras Government purchasing their requirements from them. I would not like to quote particular cases of industries which would suffer by this policy. I would only request the Government to view with a certain amount of caution any such proposal that is made by certain extremist elements because there are very many large scale industries in our own State which cannot afford to exist only on local purchases. As I said, I need not refer to all the concerns which would be affected by such a policy but I would like to state that there are large engineering concerns such as the Easun Engineering Group and the motor vehicle manufacturers such as the Leylands and other big concerns which could not possibly exist if they are to depend only on local State purchases.

Now, Sir, I pass on to another grant under Sales Tax. I have already referred to this in my Budget speech and I must congratulate the Hon. the Revenue and Finance Minister for having taken some action regarding the misuse of kerosene as high speed diesel oil. I counted the number of shops as I was coming from Cuddalore the other day. Instead of 34 shops selling kerosene as high speed diesel oil, the number has been reduced to fourteen. I must congratulate the Hon. Minister on having achieved a sixty per cent success in preventing the evasion of sales tax that is going on in this particular product. I take particular interest in this because in the mofussil, in Salem, Tiruchi districts and so on, this has become a widespread practice resulting not onsy in a great deal of loss of revenue to the Govenment but also in a serious shortage of this common consumer article. The monthly sale of kerosene in Madras State is approximately 25 thousand tons and it is estimated—it is a modest estimate—that ten per cent of this is going into automotive vehicles as high speed diesel oil and the difference in tax between them is about hundred rupees a ton. The annual loss to the Government of Madras is roughly Rs. 36 lakhs.

[Thiru A. R. Damodaran] [26th March 1969

It is therefore worth while for the Sales Tax Department to take serious note of this and block the loopholes that make such evasion possible.

Sir, I have only one more point to make and that is under the grant for the Ministry of Forests. Sir, the Hon. Minister is also the Chairman of the Wild Life Board. I would like to make a submission to him in this regard. A couple of weeks ago I committed the dreadful mistake of acceding to the requests of my two boys who had come over to Madras on a holiday and who were anxious having read a great deal of books on Tarzan that I should take them to the Madras zoo. I said I committed a dreadful mistake. I said so because when I went there I found that instead of there being animals which children could watch and enjoy, all the poor beasts that were in the Madras zoo existed in a half-starved condition. The whole zoo was in an unholy mess, all sorts of rubbish strewn about. I did recollect with a little bit of sadness the fact that 25 or 30 years ago when I visited it as a young child I derived a great deal of emotional happiness and satisfaction in having visited it. I am afraid that the Corporation of Madras does not have adequate facilities to look after the wild animals that are there. I would like to make a serious appeal to the Government to take over the Madras Zoo because it is in such a disgraceful condition. If however the Government feel that they do not have adequate funds to feed the animals properly and look after them in good condition, then it would be far better for us to release them—there are already only a very few of them in the zoo—in the Mudumalai forest game sanctuary so that we may have the pleasure of seeing them in the open place rather than in the cramped places of the zoo under half-starved condition. The only zoo in my opinion that is well maintained in the whole of India is the Mysore Zoo. I would therefore, earnestly plead that special interest be taken by the Wild Life Board in seeing that we do maintain the zoo in a good condition so that it may provide enjoyment to our poor young children.

DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Mr. Chairman, Sir, first I would like to say how much we appreciate the efforts taken by the Hon. the Revenue Minister to give relief to the drought affected areas. We would eventually be happy if it would be possible for the Revenue Minister to place on the table of the House the Report of the Revenue Board Member, who went round the drought areas. I believe the Report of the Board Member has not been placed on the Table of the House for the use of the Members of this House or the other House. I hope, Sir, that it would be possible for the Hon. the Revenue Minister to place the Report on the Table of the House before the end of the present session for the information of the Members of both the Houses.

Sir, as I mentioned earlier during the discussion on the Budget, the Hon. the Revenue Minister should make an announcement early about the total remission of kist for all the drought affected areas. It is proper that they should give some relief to the agriculturists

26th March 1969] [Dr. M. A. Muthiah Chettiar]

by way of remission of kist. It will enable them to increase their cultivation and it will also enthhse them to increase production. I hope earnestly that the Hon. the Revenue Minister will do something in this regard even though the present session may end in a few days. As an earlier measure, I hope the Government will announce this immediately. I am very glad to note the Government have asked for more money from the Centre for giving relief to the drought affected areas and also requested the Prime Minister of India to visit the drought affected areas. I also understand that it will be preceded by a visit of a Committee of Experts. In addition to the Government of India giving doles and rice, etc., the Government should also do all that lies in their power to give relief to the drought affected areas.

Another matter which I would like to mention is about the Textile Industry. The Hon. the Revenue Minister, who comes from the Coimbatore district, knows more about the Textile Industry crisis. I have not so much knowledge as he has got. Regarding the closed mills and the mills which are likely to be closed 6 months later or 12 months later, I want to say that the setting up of State Textile Corporation for taking over the mills from the private sector or giving finance by the State Government or Central Government will not do much help, because the closed mills have already mortgaged their properties to the various institutions like IFC and MHC, etc. Only after obtaining the signatures of all the members connected with the mill or permanent ' Kartha ' (a group of persons running the mill), if a loan of Rs. 10 lakhs or 15 lakhs is given and no repayment instalment is insisted on for the first three years, and also if the recovery is made from the fourth year, they will definitely be in a position to run the mills. As far as the yarn market is concerned, the Hon. the Revenue Minister is aware of the situation. I would request the Hon. the Minister for Finance to divert two or three raffle collections for the textile industry. If a sum of two or three crores is diverted for this purpose, it would also help in popularising the raffle scheme, and it would also benefit 30,000 labourers who are now unemployed. I would earnestly request the Hon. the Minister for Finance and the Hon. the Minister for Industries to give consideration to this serious question of giving clean accommodation for this industry. The Hon. the Minister for Finance is aware of the fact that many banking institutions are unable to give them money even on the guarantee by the Government of India and subsequently by the State Government. Both the State Government and Central Government have offered guarantees for the textile industry. Even in Bombay the State Bank of India declined to accept the guarantee of the Government of India for the purpose of helping the textile industries. It is not possible for the bank to do it. They cannot afford to divert their funds on that account. According to the size of the mill, the Government should give loans and these should be clean promissory note loans. If this is done, they will be able to repay the loan. This will be the only way to revive the closed mills.

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar] [26th March 1969

Then I would like to mention about the plans. Sir, we were hoping that there will be a discussion on the Plan Schemes of Tamil Nadu, and that there will be a White Paper on Plan Schemes. We would like to know what representation has been made by the Tamil Nadu Government to the Government of India, what are the plan schemes that are to be taken up, and whether the Plan Scheme is to be indefinitely postponed. I do not think it will be postponed. We do not know the way in which the Government of India is going to deal with the plan schemes. They are busy with other complications around themselves. Many complications are going on in Delhi. It is time for the Government of India and the Madras Government to think about it. I hope by the end of April or at least in July-August there will be a full discussion on the plan schemes for the future in the Lower House as well as here. I also hope that the Government will prepare a White Paper on the representations made to the Government of India, and the demand they have made for implementing the schemes. I hope they will succeed in their representation. Let them place their demand and the schemes that are to be taken up. They will be not only supported by this House and the other House but also by the entire public of South India. The entire public are behind the Government of the day for getting more allotment. I hope again, Sir, that it would be possible for the Finance Minister to think in terms of a discussion on a White Paper to be issued as early as possible.

I would like to mention one thing about Polytechnics. I am happy that our distinguished leader, the Vice-Chancellor is here. He has intimate knowledge of the technical education at the collegiate level. In a city like Madras, there are many polytechnics. In some polytechnics, 17 or 20 boys are admitted as against 180 seats. Something should be done in this direction. Otherwise, it will be a waste of money. Now the Government have declared Pre-University course free. Now the parents will prefer to send their children to colleges. I hope the Pre-Technical course is also made free. There will be more rush for seats in the colleges. I think we should think more seriously of opening more Pre-University classes. The Madurai University authorities are not able to make any deposit because nobody is prepared to come forward and the laboratory and other things are not being used. I, therefore, request the Hon. the Minister for Education to discuss this matter immediately with the Vice-Chancellors before increasing the number of colleges. Because of the difficult conditions being imposed on them. it may not be possible to diversify the courses. Otherwise. I would request the Government to close them. My own view is that the Government should take over the polytechnics. In this connection, I would like to give one instance in which a Polytechnic approched the Madurai University out of time. They asked them to approach early. How is it possible for the Polytechnic to do so? As the Vice-Chancellor of the Madurai University was away from the precincts of the Madurai University, they have withdrawn the money. It is not a question of giving

26th March 1969] [Thiru V. K. Ramasamy Mudaliar]

advice. Therefore, I would entreat the Hon. the Minister for Education and the Finance Minister to think seriously of utilising the polytechnics and making them Government Polytechnics or of closing them. Even though the private managements are giving contributions to the polytechnics, it has been noticed that the Government have not given their contributions even up to the end of March. We have been told that by the end of March, it will not be possible to give grants. It will be given only in April. Therefore, the teachers have not got their arrears. The Hon. Deputy Chairman, worthy representative of the teachers, will be surprised to know this. This is the real situation in many polytechnics.

I would like to mention one more thing about the Veterinary Department. The Hon. the Minister for Agriculture is not here. He is taking very great interest in the development, preservation and maintenance of cattle farms. I find from the Budget speech that some of the cattle farms have been neglected, thanks to the negligence of the Department. It has been admitted in the Budget speech itself. I shall not take up the time of the House except to mention that the cattle farms should be utilised for good purposes.

I find an allotment made for hospitals, children's hospitals and medicine. I am very happy to find an allotment made for the Children' Hospital in Egmore and some other plcae. But I would like to bring it to the notice of the Hon. the Minister for Health one long-standing grievance. In many big hospitals, the doctors—paid and honorary—are available only between 10 and 2 to attend to serious cases. There is a crowd of students around the doctor. 4-40 p.m. I would suggest that the strength should be increased by one senior physician and one senior surgeon in the Erskine Hospital, Madurai, the General Hospital, the Royapettah Hospital and the Kilpauk Hospital. One shall be on duty from 2 to 10 next morning. In olden days senior doctors like Dr. Mudaliar used to visit the hospital at 9 o'clock and at dinner time. Of course, the doctors are very busy nowadays. We should not blame them. I am happy to hear that in the Calicut Medical College—a new Medical College situate three miles off the Calicut town—a senior surgeon and a senior physician are available all the 24 hours. This is apart from day time duty and once a week only. Why not they do it here ? That will go to make the hospital more efficient.

Then, I find here an allotment made for anti-mosquito work in the State including the City of Madras. I am glad that in this booklet reference is made to some money being spent for anti-mosquito work including anti-malarial work. In this connection, I would like to remind the House of the foul-smelling Cooum and how the drainage water is let into the Cooum and the Buckingham Canal. Even the Minister enjoys the smell occasionally. I do not say that jaundice is the special, permanent property of Madras.

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar] [26th March 1969

Yesterday, hon. Members would have read the remarks of Mr. Jeffers, Chairman of the Chambers of Commerce, about the conservancy work of the Corporation. I entreat the Hon. the Minister for Local Administration, who is happily present here. to look into the matter. I do not expect him to reply now. But he may have a conference with the new Commissioner and the Mayor and try to improve the health situation in the City and to see that the drainage water is not let into the Cooum. I would suggest that the Corporation may send one or two engineers to Bombay to see how they let the drainage water into the sea.

With these words, I once again like to say that we appreciate the work of the Ministry on the whole and I offer my congratulations once again on the good work done and wish them well.

MR. CHAIRMAN : We are rising at 5 o'clock today. There are three or four hon. Members who wish to speak. Each hon. Member may have five minutes.

*THIRU V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, I find in the speech of the Hon. the Revenue Minister and in his statement made on the floor of the Lower House his intention to abolish the Board of Revenue. I am one of those who believe that the Revenue Board should exist and that the whole system should be remodelled on the lines of the system in Uttar Pradesh, Madhya Pradesh and other States. I am for the appointment of Divisional Commissioners and for each Member to be in charge of three or four districts under whom the Collectors would work. These Revenue Board Members should be placed in charge of all the portfolios including law and order in each area. If this system is brought into force in the entire Tamil Nadu, that is, placing one Member in Madurai, another in Coimbatore, another in Thanjavur, and the like, thereby the administration would be toned up and the delay in the Revenue Department would be very much minimised. That should be seriously taken into consideration by the Hon. Minister. He should see whether something tangible should not be done on these lines instead of completely abolishing this Revenue Board.

Another point which I wish to emphasise in this connection is about the abolition of jamabandi. I am one of those who have been connected with jamabandi for the past many years. That is the only way in which the village folk can approach the Collector, the Revenue Divisional Officer or the Sub-Collector directly, give petitions and get their grievances redressed. There lots of arrears of work accumulating in the Revenue Department are disposed of very quickly. The Government should think very seriously, not once but hundred times, before they think of abolishing jamabandi. This has been under the very serious consideration of the Government ever since our present Chairman was in charge of Revenue as Minister. They seriously thought about it and kept it in abeyance. Therefore, I request the Revenue Minister to seriously consider continuing jamabandi.

There is complete famine, everybody knows about it and I do not want to repeat it as this is prevalent in all the areas of North Arcot, Chingleput and other places. Though remission of kist has been granted and postponement of kist has been made in certain cases, so far as agricultural income-tax is concerned, no concession has been given and the Revenue Department people are going on with the collection of agricultural income-tax. Some provision should be made whereby postponement or waiver of collection of agricultural income-tax is done.

Though the Agro Industries Corporation was started last year nothing tangible has been done. All the private companies who are dealing in tractors, bull-dozers and other important machinery for the agriculturists have closed their shops. These machinery are supposed to be distributed through the Agro-Industries Corporation. I do not know when they are going to distribute the tractors. I hope the Government will seriously consider the starting of the Agro-Industries Corporation soon and import the machinery and ditribute them as early as possible.

With regard to the Animal Husbandary Department, the administration should be toned up and the milk problem of the Madras City should be tackled in all seriousness. As I have been suggesting before, two Livestock Farms, one in Sriperumbudur and another in Chingleput, should be started with about 2000 herds cattle head in each of these places with a view to augmenting the City's milk supply. Unless this is done, the milk problem in the Madras City will not at all be solved.

With regard to nationalisation of transport, Government should come forward with a clear cut policy statement and tell this House and the public what they are going to do. The matter is *sub judice* before the High Court or the Supreme Court. Government should come out with a clear-cut policy. The drivers and conductors who have been displaced by the private operators and who have put in 20 to 25 years of service should be taken into Government service instead of recruiting new people. I am sure the Government will look into it in all seriousness.

The distribution of loans is proceeding slowly and I would request the Hon. Minister to see that these loans are given to the ryots as expeditiously as possible.

***திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை :** தலைவர் அவர்களே, இந்தத் துணை மதிப்பீடு குறித்துச் சில வார்த்தைகள் நான் பேச ஆசைப்படுகிறேன். 15-ம் பக்கத்தில் பத்மநாபபுரம், கன்னியாகுமரி மாவட்டம் அரண்மனையைச் சீர் செய்வதற்காக கேரள அரசிற்கு ரூபாய் 20 ஆயிரம் கொடுப்பதாகப் போட்டிருக்கிறது. இது முந்தைய அரசு கேரள அரசுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தப்படி ஆண்டுதோறும் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்திலே அமைச்சர் அவைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புவதெல்லாம் கேரள அரசோடு மீண்டும் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி அந்த அரண்மனையை தமிழக அரசின் கையிலே ஒப்படைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பகுதி தமிழகப் பகுதி, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இருக்கிறது. இதை நம்மிடம் ஒப்படைக்கும்படி கேட்க நமக்கு உரிமை இருக்கிறது. நாம் 20 ஆயிரம் ரூபாய் பராமரிப்புச் செலவிற்காகக்

கொடுத்து வருகிறோம். ஆனால் இந்தப் பணம் அதற்காக, ஒழுங்காகச் செலவு செய்யப்படுகிறதா என்பது தெரியவில்லை. மற்றொரு அரசைப் பற்றித் தவறாகக் குறிப்பிடுவதாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அந்த அரண்மனை தமிழக அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டால் அதை நாம் இன்னும் சிறப்பாகப் பராமரிக்க முடியும். சேர நாட்டின் தலை நகரமாக விளங்கி வந்தது கன்னியாகுமரி மாவட்டம்.

அடுத்தாற்போல் 33-ம் பக்கத்திலே குடும்ப ஓய்வு ஊதியங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. இதற்கென்று 1 லட்சத்து 25 ஆயிரம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அரசு ஊழியர்களின் குடும்பங்களுக்கும் ஓய்வு ஊதியம் கொடுக்கப்படுகிறது. குடும்ப ஓய்வு ஊதியம் வழங்க வகை செய்யப் பட்டு இருக்கிறது. ஆனால், ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த மட்டில் 20 ஆண்டு களுக்குக் குறையாது ஊழியம் செய்திருந்தால் அவர்களின் குடும்பத்திற்கு குடும்ப ஓய்வு ஊதியம் கொடுக்கப்படும் என்று இருக்கிறது. ஆனால் இதர அரசு ஊழியர்கள் 7 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து ஊழியம் செய்திருந்தால் போதும், அவர்களின் குடும்பத்திற்கு குடும்ப ஓய்வு ஊதியம் உண்டு என்று இருக்கிறது. அதையும் குறைத்து 5 ஆண்டுகள் ஊழியம் செய்திருந் தாலும் போதும் அவர்களின் குடும்பத்திற்கும் ஓய்வு ஊதியம் உண்டு என்று செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. சென்ற மாதத்திலே திருநெல்வேலிக் குச் சென்று இருந்தேன். அங்கு ஒரு ஆசிரியரின் குடும்பத்திற்கு எஜுகேஷனல் ஆபீசர் என்ன பதில் எழுதி இருக்கிறார் என்றால் அந்த ஆசிரியர் 19 ஆண்டுகள் 9 மாதங்கள் 28 நாட்கள் தான் ஊழியம் செய் திருக்கிறார், அதனால் குடும்ப ஓய்வு ஊதியம் கொடுப்பதற்கில்லை என்று தெரிவித்து இருக்கிறார். இதனால் அவருடைய குடும்பம் மிகவும் தொல்லைப் படுகிறது. எனவே, இந்த அரசு ஆசிரியர்களுக்கு நன்மை செய்ய முன் வர வேண்டும். இந்த அவைக்கு ஒரு ஆசிரியரை உப தலைவராகத் தேர்ந்து பெருமை தந்தது போல் ஆசிரியர்களுக்கு உள்ள கஷ்டத்தை நீக்குவதற்காக அவர்களின் குடும்பத்திற்கும் 5 ஆண்டுகள் ஊழியம் செய்திருந்தாலும் அவர்களுக்கும் ஓய்வு ஊதியம் கொடுக்க வகை செய்ய வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : தலைவர் அவர்களே, இந்த உப மானிய கோரிக்கை மீது இரண்டொரு வார்த்தை சொல்லி முடித்துக் கொள் கிறேன். மருத்துவத் துறைக்காக 1 கோடியே 27 லட்சத்து 37 ஆயிரம் ரூபாய் செலவு செய்தார்கள். அதிலே திருநெல்வேலி மருத்துவ மனையில் குழந்தைகளுக்கு படுக்கை வசதிக்கு செலவு செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் கடலூர் தலைமை மருத்துவ மனையில் குழந் தைகளுக்கான படுக்கை வசதியை விரிவு படுத்த வேண்டுமென்று பலமுறை நாங்கள் சொல்லி இருக்கிறோம். ஆலோசனைக் கமிட்டியிலும் கூட இதைப் பற்றி நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறோம். அது குறைவாக இருப்பது காரணமாக, தலைநகரிலே மருத்துவ மனை இருப்பது காரணமாக எட்டு தாலுகாவிலும் இருந்து வருகிறவர்களுக்கு மருத்துவ வசதி சரிவரக் கிடைப்பதில்லை. இது அரசுக்கும் நன்கு தெரியும். இதை விரிவு படுத்த நடவடிக்கை எடுக்க அரசு ஏதாவது செய்ய இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. இப்போது இருக்கிற படுக்கை வசதியை விரிவு படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குழந்தைகளைக் கொண்டு வரும் தாய்மார்களுக்கு வேண்டிய வசதி இல்லை. இதையும் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து அரசு மருத்துவ மனையை நடத்திக்கொண்டு இருக்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் காலராவினால் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் நகர சபையினால் நடத்தப்படும் மருத்துவ மனையில் தான் அனுமதிக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி காலராவினால் பாதிக்கப்படும் நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சைதர நகரசபை மருத்துவ மனை நடத்த என் அனுமதிக்கிறது அரசு என்று தெரியவில்லை. இந்த மருத்துவ மனைகளை அரசே ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த மருத்துவ மனைகளிலே "Thatched Shed" சரியாக இல்லை. இந்த மருத்துவ

மனைகள் சரிவர நிர்வகிக்கப் படுவதில்லை. எனவே, அரசு இவற்றை ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இப்படிச் செய்தால் மக்களுக்கு நல்லது, அரசுக்கும் நல்லது.

அடுத்து பொதுவாக ஆஸ்பத்திரிகளில் ஒரே கூட்டம் இருக்கிறது. ஆஸ்பத்திரிகளில் சாதாரண தலைவலிக்கும், சிறிய, சிறிய வியாதிகளுக்கும் வைத்தியம் செய்து கொள்வதற்காக மக்கள் வருகிறார்கள். அதனால் ஏராளமான கூட்டம் ஆஸ்பத்திரிகளில் இருக்கிறது. சங்கடமான வியாதி களுக்கு வைத்தியம் செய்து கொள்ளப் போனால் பரவாயில்லை. சாதாரணமான வியாதிக்காரர்களும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து விடுவதால் ஆஸ்பத்திரிகளில் நெருக்கடி ஏற்பட்டு கடுமையான வியாதியால் தொல்லைப் படுகிறவர்களுக்குப் போதுமான கவனம் செலுத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது. வீட்டிலே குணப்படுத்தக் கூடிய வியாதிகளுக்கும் ஆஸ்பத்திரி களுக்கு வந்து விடுகிறார்கள். இதை எல்லாம் கொஞ்சம் தடுத்துத் தான் ஆக வேண்டும். அவர்களுக்கு வீட்டிலேயே குணப்படுத்திக்கொள்ள கூடிய முறைகளை கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கான வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டும். நாட்டு வைத்திய முறையைப் பற்றி பத்திரிகையிலே, தினமணிப் பத்திரிகையிலே வேலூரைச் சேர்ந்த கண்ணப்பர் என்பவர் விரிவாக எழுதி வருகிறார்கள். அவற்றை தொகுத்து சிறுசிறு வெளியீடு களாக அரசாங்கம் வெளியிட்டால் சிறு வியாதிகளுக்கு வீட்டிலேயே வைத்தியம் செய்து கொள்ள வசதி ஏற்படும்.

அடுத்து தேர்தலுக்காக, தென்காசித் தேர்தல், கன்னியாகுமரியில் நடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தல் இவைகளுக்காக ரூ. 3,67,500 செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதையெல்லாம் செய்கிறோமே தவிர, ஓட்டுச் சாவடிக்கு மக்கள் வந்து ஓட்டுப் போடுவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் இன்னும் சரியாகச் செய்யப்படவில்லை. இன்னும் ரொம்ப தூரத்திலிருந்து வந்து 3 மைல் 4 மைல்களிலிருந்து வந்து, மக்கள் ஓட்டுப் போடவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறது. அவர்கள் அந்தந்த இடங்களிலேயே ஓட்டுப் போடுவதற்கான வசதிகள் இல்லை என்று சொல்லி வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று நாம் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு வருகிறோம். பெரும்பாலானவர்கள் யாருக்கு ஓட்டுப்போட வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்களோ அவர்களால் ஓட்டுச் சாவடிக்கு வந்து ஓட்டுப்போட முடிய வில்லை, காரணம் வெகு தூரம் அவர்கள் ஓட்டுப்போட வர வேண்டி இருக்கிறது. அத்தகையவர்கள் நடு மத்தியில் வாகன வசதிகள் கொடுக்கிறவர்களுக்கு ஓட்டுப்போடுவதைப் பார்க்கிறோம். இதனால் ஓட்டு பிரிந்து விடக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இதைப்பற்றி அடிக்கடி கலெக்டர்களிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறோம். கூடுமானவரை இரண்டு பர்லாங்கு அல்லது மூன்று பர்லாங்குக்கு உள்ளாகவே கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் நடந்து வந்து ஓட்டுப்போடக் கூடிய அளவிற்கு வசதிகளை ஏற்படுத்தினால் எல்லோருக்கும் நன்றாக இருக்கும். நான் சென்ற பொதுத் தேர்தலின் போது பார்த்தேன். சில இடங்களில் 4 மைல் அளவிற்கு நடந்து வந்து ஓட்டுப்போட வேண்டிய நிலைமை இருந்தது. அப்படிப்பட்ட இடங்களில் ஓட்டுச் சாவடிக்குப் போகவேண்டிய நிலைமை வேண்டாம் என்று கருதி நின்று விடுகிறார்கள். பொதுவாக லட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் 60 சதவீதம் 70 சதவீதம், இதற்கு மேல் ஓட்டு வரவில்லையென்றால் ஓட்டுச் சாவடி தொலை தூரத்தில் இருப்பதன் காரணமாகவும், ரோடு வசதியில்லை, அதனால் நடந்து வரவேண்டிய நிலைமை இருக்கிற காரணமாகவும் அதிகமாக ஓட்டு "Poll" ஆவதில்லை என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். கூடுமானவரை குறைந்த அளவு தான் ஓட்டு போட வேண்டிய நிலைமை என்று இருந்தாலும் அப்படிப்பட்ட கிராமங்களில் ஓட்டுச் சாவடிகளை வைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, பால் சேகரிக்க வேன்கள், ஜீப்கள் வாங்கிக் கொடுப்பதற்காக ரூபாய் 4,52,000 செலவு செய்கிறோம். வேன்கள் வேண்டியது தான். எவ்வளவோ ஜீப்களை அதிகாரிகள் உபயோகிக்கிறார்கள். என்ன செய்

கிறார்கள் என்று சொன்னால், எங்கு பார்த்தாலும் இரவில் பார்த்தால் இரயிலடியில், அல்லது சினிமா கொட்டகைகளில் இந்த அரசு ஜீப்கள் நிற்கின்றன. இதையெல்லாம் பார்க்கிறபோது, அதிலே யார் போகிறார்கள் என்று பார்த்தால் சம்பந்தமில்லாதவர்கள், அரசாங்க ஜீப்களில் போகிறார்கள். இதை நான் குறையாகக் கூறவில்லை. இதை அரசாங்கம் கண்காணித்துக் கொண்டு இருக்க முடியாது ; நான் சொல்லுவது, இதில் ஓரளவு அதிகமாகச் செலவாவதைக் குறைக்கவேண்டும் என்று சொன்னால், ஜீப்களை பயன்படுத்தாத அளவிலே, சில அரசாங்க அதிகாரிகளிடத்தில் ஜீப்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை மாற்றிக் கொடுப்பதற்கு வகை செய்ய வேண்டும். சில அதிகாரிகளுக்கு ஜீப்கள் வாங்குவதற்காக பணத்தை ஒதுக்கிக் கொண்டு இதை அவர்களிடம் **encourage** பண்ணுவது அவ்வளவு உசிதம் அல்ல. தீவிரமாக ஆலோசித்து இதையெல்லாம் குறைக்கவேண்டும். கண்ட இடங்களில் சர்க்கார் ஜீப்களைப் பார்க்கிற காரணத்தினால் இதை நான் சொல்லுகிறேன்.

அடுத்து, சாலைப் போக்குவரத்துக்காக ரூபாய் 1,23,85,900 ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். நான் இது சம்பந்தமாக ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் பரங்கிப்பேட்டை ஏற்றுமதி இறக்குமதி வியாபாரம் அதிகமாக இருந்த இடம். அந்த பரங்கிப்பேட்டைக்குப் பக்கத்தில் வெள்ளாற்றிலிருந்து, சிதம்பரம் பக்கத்தில் இருக்கிற கொள்ளிடம் வரை 20 ஆயிரம் எக்கர் நிலங்கள் இருக்கின்றன. பரங்கிப் பேட்டையில் இருப்பவர்களுக்கு 10 ஆயிரம் எக்கர் நிலங்கள் இருக்கின்றன. இந்த 10 ஆயிரம் எக்கர் நிலமும் விவசாயம் செய்யப்பட வேண்டுமானால் பரங்கிப்பேட்டையிலிருந்து, புவனகிரி, கிள்ளை வழியாக 16 மைல்கள் கடந்து வரவேண்டியிருக்கிறது. நேராக ஆற்றைக் கடந்து சென்றால் 7 மைல் ஆகிறது. அங்கே கிள்ளையில் 10 ஆயிரம் மீனவர்கள் குடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிடிக்கிற மீன்களையெல்லாம் பரங்கிப் பேட்டைக்கு எடுத்து வந்து வியாபாரம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் படகில் வரவேண்டியிருக்கிறது. பரங்கிப்பேட்டையில் உள்ளவர்கள் தங்கள் நிலங்களுக்கு வேண்டிய விதை, எரு எடுத்துப் போகவேண்டுமானால் இந்த 16 மைல்கள் கடந்து போகவேண்டியிருக்கிறது. இதற்குப் பதில் பரங்கிப்பேட்டை தோணித்துறை மத்தியில் 200 மீட்டர் அளவிற்கு ஒரு பாலம் கட்டினால் அவர்கள் நேராகப் போய்வர சரியாக இருக்கும் என்று அந்த விவசாயிகள் விரும்புகிறார்கள். பரங்கிப்பேட்டையில் "Biological" ஸ்டேஷன் ஏற்பட்டு இருககிறது. சிதம்பரத்திலிருந்து "Biological" ஸ்டேஷன் வருவதற்கு 7மைல் நேராக வராமல் இப்போது சுற்றிக் கொண்டு வரவேண்டியிருக்கிறது. பாலம் கட்டினால் நேராகக் கடந்து வந்து விடலாம். ஆகவே அந்தப் பாலம் மிகவும் அவசியமானது என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 4.00 p.m. tomorrow.

-05 .m The House then adjourned.

V. PAPERS LAIED ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

'Nil'

B. Reports, Notifications and Other Papers.

* 58. A Review on the Nationalized Transport in Tamil Nadu (English and Tamil).

*59. A Review on Labour in Tamil Nadu 1968–69 (English and Tamil).